

Arrest

nr. 67 936 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juli 2011, beide beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkenen inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijven (betrokkenen staven hun verblijf door getuigenverklaringen, betalingsbewijzen van de MIVB en Western Union, een doktersverklaring en medische attesten), moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkenen voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf hebben bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging hebben ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kunnen maken op het criterium 2.8A.”

Op 7 juli 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de tweede bij huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat onderhavig beroep geen uiteenzetting van middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor niet anders kan vastgesteld worden dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“DVZ oordeelt in de beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond is vermits verzoekster niet voldoet aan criterium 2.8A van de Instructies van 19 juli 2009 omdat zij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België verblijf te bekomen.

- De eerste bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

- Verzoekster is het niet eens met DVZ.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing om het verzoek op grond van artikel 2.8A af te wijzen omdat zij geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om verblijf te bekomen in België. Verzoekster legt een attest voor van Democratie Plus van 26 oktober 2009.

Democratie Plus is een organisatie die hulp en juridisch advies biedt aan vreemdelingen zonder papieren: ‘Depuis janvier 2000 – et la régularisation, qui en fait une date charnière – Démocratie Plus assure très régulièrement la gestion et le suivi des dossiers de naturalisation sur base de l’article 9.3, voir de toutes autres problématiques et démarches concernant plus particulièrement les réfugiés. A l’attestation des candidats demandeurs de naturalisation et régularisation une brochure – en version de

papier et sur site – a été conçue afin de présenter succinctement les modes de procédure, attribution, recours, etc. » (www. Democratie-plus.be)

Uit het attest van Democratie Plus van 26 oktober 2009 blijkt dat de echtgenoot van verzoekster verschillende keren contact heeft opgenomen met hun dienst om informatie te bekomen over de regularisatie voor mensen zonder papieren. Uit deze verklaring blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een regularisatieprocedure wenste op te starten maar dat hij bij die verschillende contacten te horen kreeg dat hij niet in aanmerking kwam om een gunstige beslissing te bekomen, wat ook juist is. Hij werd bijgevolg dan ook niet doorverwezen naar een advocaat om een regularisatieprocedure op te starten.

Volgens de eerste bestreden beslissing is het inwinnen van informatie niet afdoende. Nochtans heeft het Kabinet Wathelet gevraagd aan de DVZ rekening te houden met attesten van een sociale dienst, gespecialiseerd in vreemdelingenrecht. Verzoeker verwijst hiervoor naar www.kruispuntmi.be:

'Attest van advocaat of sociale dienst aanvaardbaar als ingediend tussen 15/9 en 15/12/2009: DVZ moet attesten van advocaten en van sociaal-juridische diensten gespecialiseerd in vreemdelingenrecht aanvaarden als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen, op voorwaarde dat er heel concreet in staat dat de betrokkene op een bepaalde datum voor 18/3/2008 heeft gevraagd om regularisatie aan te vragen, en dat de advocaat of dienst dat toen heeft afgeraden omdat betrokkene toen niet voldeed aan de toenmalige regularisatiecriteria. Het kabinet Wathelet vroeg dat aan DVZ. DVZ moet volgens het kabinet Wathelet echter alleen rekening houden met attesten die bij het dossier gevoegd zijn in de aanvraagperiode tussen 15/9/2009 en 15/12/2009. Dit om te vermijden dat er nu nog valse attesten worden opgemaakt.'

Het attest dat verzoekster voorlegt is opgesteld door een dienst gespecialiseerd in vreemdelingenrecht en werd overgemaakt in de periode tussen 15 september en 15 december 2009. Dit attest dient bijgevolg in aanmerking te worden genomen.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asiel toont bovendien niet aan waarom er geen rekening kan worden gehouden met dit schrijven van Democratie Plus en evenmin motiveert deze waarom een dergelijk advies niet kan worden beschouwd als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen.

De Staatssecretaris geeft niet aan waarom verzoekster er geen vertrouwen in kon hebben dat Democratie Plus, die erop gericht is de integratie van de minderheden te vergemakkelijken en zich profileert als een aanspreekpunt voor allerhande maatschappelijke problemen, haar het juiste advies zou verstrekken.

Dat bijgevolg de beslissing dd. 12 januari 2011 niet afdoende werd gemotiveerd.

De DVZ heeft geen enkele bijkomende vraag mbt het attest gesteld, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gesteld alvorens tot de bestreden beslissing te komen. Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee.

Waar verzoekster in haar middel ook nog uiteenzet dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het attest/de verklaring die zij heeft bijgevoegd niet kan worden beschouwd als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te verkrijgen, weze het opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij zij zich beroept op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. De verwerende partij betwist niet dat zij de instructie blijft toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid voor wat betreft de beoordeling van dergelijke aanvraag.

Het criterium 2.8A in van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig en ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die vóór die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verzoekster betwist niet dat zij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf had in België, maar meent dat zij op een duidelijke wijze heeft aangetoond dat zij vóór die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Zij verwijst hiervoor naar een attest van “Democratie Plus”, een organisatie die hulp en juridisch advies verstrekt aan vreemdelingen zonder papieren, van 26 oktober 2009.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voormelde attest gevoegd werd aan haar aanvraag. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoekster reeds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, niet blijkt dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

De hamvraag is dus of het kennelijk redelijk is te stellen dat een verklaring of attest waarbij inlichtingen worden ingewonnen aangaande de slaagkansen van het indienen van een regularisatieaanvraag niet kan worden beschouwd als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen.

De Raad stelt vast dat de notie “een geloofwaardige poging ondernemen om een wettig verblijf in België te bekomen” nergens wordt gedefinieerd. Noch in de wetgeving, noch in de verduidelijking aangaande de instructie (*vademecum*) is hierover iets terug te vinden. Verder dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling aangaande de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de laatste informatie verspreid aangaande de instructie met goedkeuring van het kabinet Wathélet (nieuwsbrief vreemdelingenrecht en IPR nr.6-2011 van 8 april 2011, www.kruispuntmi.be) blijkt dat een attest van advocaat of van een sociaaljuridische dienst (gespecialiseerd in vreemdelingenrecht) aanvaard moet worden als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen als het is ingediend in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en op voorwaarde dat er heel concreet instaat dat de betrokkene op een bepaalde datum vóór 18 maart 2008 heeft gevraagd om regularisatie aan te vragen en dat de advocaat dat toen heeft afgeraden omdat de betrokkene toen niet voldeed aan de toenmalige regularisatiecriteria. Evenwel betwist de verwerende partij dat zij gebonden is door de informatie verspreid op de voormelde website en dit wel om reden dat deze informatie geen correcte weergave zou zijn van hetgeen de staatssecretaris zou verklaard hebben. Ter staving van haar betoog voegt de verwerende partij een brief van 5 mei 2011 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toe aan haar nota met opmerkingen. In deze brief meldt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het artikel dat gepubliceerd werd op de website Kruispunt, Migratie-Integratie over de zogenaamde nieuwe instructies inzake regularisatie op 8 april 2011 veel verder gaat dan hetgeen hij bevestigd heeft en bijgevolg niet kan worden beschouwd als een correcte weergave van hetgeen hij gezegd heeft. Aangezien het niet duidelijk is wat dan wel werd gezegd en benadrukt wordt dat hetgeen op de website staat niet correct is,

meent de Raad dat dan ook geen rekening kan worden gehouden met hetgeen op deze website gepubliceerd staat voor de beoordeling van de redelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing. Een eenvoudige verwijzing naar hetgeen op de voormelde website werd gepubliceerd, volstaat dan ook niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Wat de inhoud van het attest betreft, wordt hierin aangegeven dat de echtgenoot van verzoekster zich meermaals heeft aangeboden bij de betrokken organisatie om een dossier te laten opstellen doch dat werd vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet in aanmerking kwam voor een gunstige beslissing inzake de regularisatie van zijn verblijf.

Uit het voormelde attest blijkt enkel dat de echtgenoot van verzoekster inlichtingen heeft ingewonnen. Na deze consultaties heeft hij geen verdere stappen ondernomen. Er werden geen bijkomende adviezen ingewonnen bij andere gespecialiseerde organisaties of advocaten en evenmin blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk om uit de enkele vaststelling dat er consultaties zijn geweest bij een juridisch-sociale dienst waarbij de echtgenoot van verzoekster inlichtingen heeft ingewonnen inzake een mogelijke regularisatie, zonder dat een bepaalde procedure inzake verblijf werd opgestart, af te leiden dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een geloofwaardige poging voor 18 maart 2008 heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Verder kan niet worden ingezien waarom het bestuur nog verdere vragen zou dienen te stellen i.v.m. het voorgelegde attest. De inhoud van het attest is zonder meer duidelijk, evenwel oordeelt het bestuur dat het louter inwinnen van advies niet voldoende is. Er werd duidelijk rekening gehouden met alle voorgelegde stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, minstens valt de kritiek samen met de kritiek die geuit werd bij de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU